

ΣΤΑΘΗΣ ΙΝΤΖΕΣ

Ἡ Μήνα
καὶ ἄλλες ἱστορίες

 Κίχλη

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Τὸ πέτρινο σπίτι	13
Ὁ καλλιεργητής	16
Ἡ τρελο-Δημήτρω	19
Ἡ Μήνα	22
Παιδικές ἀμαρτίες	24
Ὁ λωτὸς	26
Τὸ Χαρουκλὸ	28
Ἄρθουρος	33
Τὸ χέρι	37
Τὸ κοράκι	39
ΠΡΩΤΕΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ	43

Στοὺς γονεῖς μου Βάιο καὶ Ἑλένη

«Ὅσο ταπεινά κι ἂν εἶναι», εἶπε δείχνοντας τὸ πτηνό, «πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι πετοῦν καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς».

Adolfo Bioy Casares, «La salvación»

Ἡ τρελο-Δημήτρω

Ὅταν ἦμαστε παιδιά, παίζαμε κυνηγητὸ στὰ λιθόστρωτα δρομάκια τοῦ χωριοῦ. Ὑπῆρχε ὅμως ἓνα μονοπάτι ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν περνοῦσε ποτὲ κανένας — οὔτε νέος οὔτε γέρος. Ὁ λόγος ἦταν ἐκεῖνο τὸ σπίτι ποὺ ἔμενε μιὰ παράξενη γυναίκα, ἡ τρελο-Δημήτρω. Ἀκόμα καὶ τὸν Δεκαπενταῦγουστο, ποὺ γιόρταζε τὸ χωριὸ καὶ εἴχαμε πανηγύρι, ἡ τρελο-Δημήτρω ἔφερνε ἀπ' τὸ σπίτι της μιὰ καρέκλα καὶ καθόταν μονάχη της, μακριὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα τραπέζια τῆς πλατείας. Ἦταν μουγγή, δὲν ἄρθρωνε λέξεις παρὰ ἔβγαζε μονάχα κάτι ἀσυνάρτητες κραυγές, ποὺ στ' αὐτιά μας

ἔμοιαζαν ἀπόκοσμες — μιὰ πρώτης τάξεως ἀπειλή γιὰ νὰ φοβίζουσι οἱ μανάδες τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν δὲν ἔτρωγαν τὸ φαγητό τους. Οἱ μεγάλοι μᾶς ὀρμήνευαν νὰ μὴν πλησιάζουμε ποτὲ ἐκεῖνο τὸ σπίτι, γιὰτὶ κάποια στιγμή στὸ μακρινὸ παρελθόν, καταπῶς ἔλεγαν, ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε καταβροχθίσει ἓνα μικρὸ κορίτσι κι ἀπὸ τότε εἶχε χάσει τὴ μιλιὰ της.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸ παιχνιδὶ βρισκόταν στὸ ἀποκορύφωμά του, ἐπέλεξα τὸ μονοπάτι ἐκεῖνο — δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ μὴ μὲ «πιάσουν». Τί θὰ μπορούσε νὰ μοῦ συμβεῖ ἄλλωστε μέρα μεσημέρι; Μιὰ φωνὴ νὰ ἔβαζα καὶ θὰ σηκωνόταν στὸ πόδι ὅλο τὸ χωριό. Ξεκίνησα λοιπὸν ν' ἀνεβαίνω τὸ χορτιαριασμένο καλντερίμι, ὥσπου ἔφτασα στὸ παλιὸ πέτρινο ἀρχοντικὸ μὲ τὴν αὐλὴ τὴν πνιγμένη στ' ἀγριόχορτα — παραμυθένιο σκηνικὸ γιὰ τὰ παιδικὰ μου μάτια. Ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ ἐνῶ οἱ φω-

νές τῶν φίλων μου ποὺ συνέχιζαν τὸ παιχνίδι ἀκούγονταν ἤδη μακρινές, ἢ φιγούρα τῆς τρελο-Δημήτρως ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ παράθυρο. Κρατοῦσε ἓνα μπουκάλι μὲ νερὸ καὶ πότιζε μιὰ γλάστρα στὸ περβάζι. Μόλις ἀντιλήφθηκε τὴν παρουσία μου, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ἔγνεψε νὰ πλησιάσω. Ἡ ὄψη τῆς ἦταν τρομακτική, μὰ ἡ περιέργειά μου μὲ ἔσπρωξε νὰ κάνω λίγα βήματα γιὰ νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου ἂν εἶχαν κάποια βάση ὅσα μᾶς ἔλεγαν τόσα χρόνια γιὰ κείνη. Δὲν ἤμουν δὰ καὶ κανένα μυξιάρικο. Μόλις ἔφτασα ἴσαμε δυὸ τρεῖς δρασκελιές μακριὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ κάρφωσε μὲ τὸ βλέμμα τῆς, κι ἐκεῖνα τὰ δυὸ κατάμαυρα μάτια σὰν νὰ μὲ μάγεψαν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κουνηθῶ. Τότε εἶδα καθαρά, μὰ τὸ Θεό, μὲς στὶς κόρες τῶν ματιῶν τῆς τὰ μάτια τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ νὰ μὲ κοιτοῦν ἐξεταστικά.

Ἡ Μήνα

Ἡ Μήνα δὲν εἶναι πάπια, οὔτε χήνα. Εἶναι κάτι ἐνδιάμεσο. Ζεῖ κλειδωμένη στὴν ἀποθήκη μιᾶς γριᾶς στὸ τελευταῖο χωριὸ ἐνὸς ψηλοῦ βουνοῦ. Ἐχει λευκὰ πούπουλα, μαῦρα γυαλιστερά μάτια καὶ πόδια μὲ μεμβράνες, ὅπως ὅλες οἱ πάπιες καὶ οἱ χῆνες. Ὅμως τὸ ράμφος της εἶναι κοφτερό, ὀριζόντιο καὶ μυτερὸ σὰν σταυρωτὸ κατσαβίδι. Γιὰ νὰ τὴ δεῖ κανεὶς, πρέπει νὰ βάλει τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα· τότε θὰ δεῖ τὴ Μήνα νὰ στέκεται ἀκίνητη καὶ τὸ ράμφος της νὰ λάμπει στὸ φῶς τοῦ ἥλιου ποὺ τρυπώνει ἀπὸ τὶς χαραμάδες. Ἄν ὁ ἐπισκέπτης γίνῃ ἀντιληπτός, ἡ Μή-

να κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του. Ἐκεῖνος τότε, συνεπαρμένος ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη ὁμορφιὰ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, παραμένει μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὴν κλειδαρότρυπα, ἐνῶ ἡ Μήνα μὲ τὴ σουβλερὴ της μύτη διαπερνᾷ τὸ μάτι κι ὕστερα τὸ κρανίο του, γυρίζοντας ἐντέλει πάλι πίσω, στὴ θέση ποὺ βρισκόταν προηγουμένως. Αὐτό, λένε, εἶναι τὸ τίμημα ποὺ πληρώνει ὁ περίεργος ξένος ποὺ ἐπισκέπτεται τὸ χωριὸ γιὰ λίγες μόνο μέρες κι ἔπειτα ἐπιστρέφει στὴν καθημερινότητα τῆς πόλης, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ μοναξιά τῶν χωρικῶν, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ἀπλῶς μέρος ἐνὸς εὐχάριστου διαλείμματος.

